

най-нещастната жена и т. н. „Азъ мълча. „Ее, кажи де?“ Азъ пакъ мълча. И тя говори часъ и половина, и се спира: „Ее, кажи сега.“ Казвамъ ѝ: „Кажи ми, ти ли си най-праведната жена въ Търново?“ Тя обърна другия листъ и почна да разправя за своитѣ грѣхове и прѣстѣпления: какъ накарала нѣкои моми да се женятъ, какъ да помѣтатъ дѣцата си, цѣлъ часъ говори за туй и ми казва: „И знаете ли, какво се случи миналата нощъ? Майка ми ме изпрати да дойда при тебе.“ Ще ви кажа нейнитѣ думи mot à mot: „Азъ бѣхъ забравила, спя, гледамъ, майка ми влиза начумерена при мене, и вдигнала бѣше една стомна и така ме храсна съ нея, че ми пукна главата. Протече жълто нѣщо отъ главата ми. И така ми се закани, и азъ казахъ: тази пуста майка пукна ми главата. Но, като станехъ сутринята — умътъ ми се оправилъ — затуй ида при тебе.“ Сега, ще ви спиратъ нѣкои нещастия — майка ви е дошла съ стомната. И на васъ ще храсне нѣкой една стомна по главата. Въ Германия имало единъ лѣкарь за такива, които имали изкривени челюсти. Като отивалъ такъвъ боленъ при него, той силно го удрялъ по едната страна, послѣ по другата, и тъй го изпращалъ, нищо не му вземалъ, а онзи побутвалъ се подъ брадата, но просвѣтвало му, и всичко се намѣствало. И други хора удряли тъй, но нищо не се намѣствало. Тѣй и васъ сждбата понѣкога ви удря. Ти влѣзнешъ при нея да се оплачешъ, но Господъ като те удари силно отъ едната и послѣ отъ другата страна, и ти каже „вънъ!“ ти ще се хванешъ за главата и, като излѣзнешъ, казвашъ: „Азъ поумнѣхъ.“ Само животътъ на изпитанията и страданията, и то не само на индивидитѣ, но и на народитѣ, или, както казватъ, „законътъ на историята“ говори сега. Тѣй става, като ни подтикватъ къмъ онзи правия пжтъ, или „законътъ на историята.“ Нѣма какво да се оплаквате вие. Въ тия врѣмена Господъ влага законитѣ въ сър-